

Pàgina Roja

nova època

**EL FUTUR DE PALESTINA
ÉS EN MANS DE LA
RESISTÈNCIA
I LA SOLIDARITAT
INTERNACIONAL**

Per una Palestina lliure des del riu fins el mar
la lluita segueix!

nº 2

NOVEMBRE 2025

DONATIU 4€

Equip editorial

Ame Luna Roseiro
Felipe Alegría
Laura Requena
Tània K
Mercè Roure

Maquetació

Equip de Comunicació de
Corrent Roig

Dipòsit legal

SE-7816-2011

Els nostres llocs web

www.corrienteroja.net
www.correntroig.org
www.litci.org

Contacte

info@corrienteroja.net

@correntroig

@corrienteroja

Índex

4

Continuar la lluita per una
Palestina lliure des del riu
fins al mar

6

Entrevista a Hatem Abdul,
de Voces Palestinas
Málaga

8

El pla de Trump o
la "pau" dels cementiris

12

Sionisme: Sang i pillatge

16

Entrevista. Cisjordània:
l'altra cara de l'ocupació
sionista

17

Crònica. Trobada per
Palestina a Madrid de la
iniciativa One Democratic
State (ODS)

E

Editorial

A l'octubre es van complir 2 anys des que l'Estat sionista d'Israel va aprofundir la seva ofensiva genocida contra el poble palestí. La neteja ètnica, l'apartheid i la massacre, lluny d'acabar, s'han tornat normalitat.

Tot i l'alto el foc, Israel suma més de 250 palestins assassinats i més de 650 ferits en gairebé 400 violacions israelianes registrades des de l'alto el foc del 10 d'octubre negociat pels Estats Units.

Davant d'aquesta barbàrie, hem estat milers a tot el món els qui hem aixecat el nostre puny i unit les nostres veus en contra d'aquest genocidi televisat i per la llibertat de Palestina, però també hem assenyalat la complicitat dels nostres governs.

A l'Estat espanyol hem viscut la hipocresia en les nostres pròpies carns amb un govern que s'ha erigit com a aliat del poble palestí, mentre finança l'Estat assassí i colonial d'Israel amb contractes milionaris en armament. En realitat, aquesta "aliança" ha estat enganyosa des d'un principi, perquè la "solució dels dos estats" no és cap solució per a Palestina, sinó que legitima un Estat que, des del seu naixement, s'ha construït sobre la base de l'ocupació i la neteja ètnica.

Un Estat que, a més, treballa incansablement per a expandir la seva ideologia i els mites que avui el sustenten, com el seu "legítim dret a defensar-se" o la cantarella "d'una terra sense poble per a un poble sense terra", però la realitat, la història i la memòria d'aquells que van resistir s'imposa sobre la seva mentida. En aquestes pàgines tractarem de desenvolupar els mites del sionisme i el seu origen.

El genocidi en Palestina és la cara més cruel d'un sistema profundament podrit: el capitalisme. Mostra d'això és el falsament anomenat "Pla de pau" de Trump que, lluny de vetllar per una pau que garanteixi el dret a existir dels i les palestines a la seva terra, pretén posar tot el territori palestí -el poc que no està en mans d'Israel- al servei econòmic de l'imperialisme ianqui i del sionisme.

Precisament, perquè el que sustenta l'Estat sionista són els interessos econòmics dels països occidentals, només la classe obrera organitzada amb els seus propis mètodes de lluita pot parar el genocidi.

És important recollir aquestes experiències històriques, com la fi de l'apartheid a Sud-àfrica o la fi de la guerra a Vietnam que ens demostren que, quan nosaltres ens aturem, s'atura el món sencer, i que cap exèrcit és invencible, ni cap ocupació dura per sempre.

Acabem aquestes línies amb les paraules del palestí socialista Ghassan Kanafani: "La causa palestina no és una causa només per als palestins, sinó que és per a tota persona revolucionària allà on sigui."

Així doncs, amb aquesta nova edició de Pàgina Roja, tendim la mà a tot lluitador i lluitadora que vulgui debatre una sortida revolucionària a la causa Palestina, per a poder enfonsar l'Estat sionista d'Israel i aconseguir una Palestina lliure, des del riu Jordà fins a la Mar Mediterrània. Companys i companyes de lluita, seguim en la tasca d'organitzar-nos, perquè el camí que queda per recórrer és llarg, però és urgent recórrer-lo, i perquè enlloc no està escrit que Palestina no serà lliure.

”

Continuar la lluita per una Palestina lliure des del riu fins al mar

L'onada de mobilitzacions internacionals en solidaritat amb el poble palestí, amb la joventut al capdavant, ha desacreditat i aïllat a l'Estat sionista com mai havia succeït. Ha desemmascarat així mateix la **repugnant complicitat dels governs dels Estats Units i la Unió Europea**, que han mantingut el suport militar, econòmic i diplomàtic a Israel mentre intensificaven la repressió contra el moviment de solidaritat.

En el nostre cas, el govern de Sánchez ha estat jugant a dues bandes, com de costum. Mentre declarava la necessitat d'un alto el foc i exhibia un discurs suposadament progressista, va aprovar un decret, redactat expressament per a no incomodar a l'OTAN, que permet **continuar el comerç i el suport militar a Israel**. La guinda del pastís va ser la presència nauseabunda de Sánchez a la cerimònia de Sharm el Sheikh, celebrada per a glorificar a Trump i el seu mal anomenat "pla de pau". Un pla per a continuar l'espoli i el genocidi palestí i calmar les mobilitzacions.

La farsa del "pla de pau" de Trump va arribar pocs dies abans de la crida a la **vaga general** per la CGT, una convocatòria feta, en realitat, no per a aconseguir una vaga general sinó com un fet simbòlic. La falta de preparació i la inexistència d'implantació real van reduir la vaga a una jornada de lluita, encapçalada per la joventut combativa al carrer. Cal treure conclusions: agitar una vaga sense unir les forces necessàries per a això i acordar un pla que organitzi als treballadors des de baix i garanteixi el seu èxit, desacredita la idea mateixa de vaga general com a instrument de lluita de la classe treballadora i ens

col·loca en una posició més difícil per a avançar en la seva organització. Cal dir, no obstant això, que el fracàs de la vaga va comptar amb l'actuació vergonyosa de les burocràcies de CCOO i UGT, que van convocar formalment tímides aturades, sense fer cap esforç real per mobilitzar a les plantilles.

Aquesta experiència contrasta vivament amb la **victoriosa vaga general italiana**, on el sindicalisme combatiu ha demostrat que és possible plantar cara quan la classe obrera es posa al capdavant. Els companys italians han demostrat que la vaga general, o s'organitza des de baix, amb força real i arrelament o es converteix en una caricatura o una irresponsabilitat. Cal aprendre dels errors per a continuar la lluita, perquè el genocidi palestí continua i molts treballadors han caigut en l'engany del suposat "pla de pau".

Amb la urgència que exigeix la situació, cal explicar pacientment que el pla Trump no és cap inicia-

tiva pacificadora sinó un pla d'ocupació colonial, redactat des de Washington, que legitima l'annexió de territoris, el control militar permanent i la continuïtat del projecte genocida. L'alto el foc es fa miques cada dia amb nous bombardejos i assassinats i amb l'expansió violenta dels colons a Cisjordània.

L'esperança del poble palestí està en la solidaritat obrera i popular. Cal construir-la en els barris, als centres de treball, universitats i instituts, arrelar-la en assemblees i comitès d'empresa, en organismes de solidaritat que organitzin la resposta massiva i enfrontin la desídia i la indiferència de les cúpules sindicals. El sindicalisme combatiu juga un paper clau per a organitzar als sectors més conscients de la classe obrera; que han de ser referència per al conjunt dels treballadors, igual que els estibadors italians. Només així farem passos substancials en la solidaritat i també establir les bases d'una vaga general real, que bloquegi l'economia

Els companys italians han demostrat que la vaga general, o s'organitza des de baix, amb força real i arrelament o es converteix en una caricatura o una irresponsabilitat.

i trenqui la normalitat genocida que se'ns vol imposar.

Secundem totes les iniciatives per a aquest fi, com les esportives que busquen teixir un vincle entre el poble palestí i els pobles de l'Estat espanyol. Cal destacar la campanya **BDS (Boicot, Desinversions i Sancions)**, que continua sent una eina central de càstig al règim sionista i a les empreses que el financen o col·laboren amb ell. El repte principal és no oblidar mai que la

nostra major força és la **consciència de classe**, perquè res pot superar la pressió de la classe obrera organitzada detenint la producció i plantant-se com a classe al capdavant de tots els oprimits i explotats.

La causa palestina és un far enlluernador que mostra la descomposició del capitalisme global i les seves institucions i posa negre sobre blanc la necessitat de **construir una alternativa d'emancipació real**. La solidaritat amb Palestina no és només un imperatiu moral: és també una expressió de la **lluita internacionalista contra el sistema imperialista** que explota, divideix i reprimeix als pobles del món.

“

L'esperança del poble palestí està en la solidaritat obrera i popular.

“La pròxima etapa ha de passar per teixir aliances més profundes entre el sindicalisme combatiu, els moviments socials i la comunitat palestina”

Entrevistem Hatem Abdul, un dels impulsors i figures reconegudes del col·lectiu Veus Palestines Màlaga, amb el qual des de Corriente Roja venim col·laborant de diferents maneres.

Primer de tot, Hatem, volem que ens expliquis com, quan i per què sorgeix Veus Palestines Màlaga i quina ha estat la seva trajectòria i funcionament en aquest temps

Veus Palestines Màlaga sorgeix a la fi de 2023, en ple genocidi a Gaza, quan un grup de persones palestines i solidàries de totes les nacionalitats sentim la necessitat urgent d'organitzar-nos per a trencar el silenci i la desinformació que envoltaven el que estava passant.

Vam néixer com un espai de resistència, de memòria i de compromís polític amb la causa palestina des de Màlaga. Encara que al principi formàvem part d'un espai

més ampli al costat d'altres col·lectius de la ciutat, per necessitat de fer les coses de forma més àgil i dinàmica vam haver d'emprendre un camí propi, sense deixar de col·laborar amb tots ells. El nostre col·lectiu s'articula de manera horitzontal, sense jerarquies, i cerca unir les veus de la diàspora palestina amb les dels qui, des d'aquí, comprenen que el que passa a Palestina no és un conflicte, sinó una ocupació i un projecte colonial principalment, a part d'una qüestió de drets humans, justícia i dignitat.

Des de llavors, hem impulsat concentracions, manifestacions, activitats culturals, xerrades en centres educatius i campanyes de suport directe a famílies palestines desplaçades a Gaza i Cisjordània. Però sobretot, hem tractat de construir un relat col·lectiu que retorni humanitat al poble palestí i la seva resistència, enfront d'un discurs

mediàtic que la despulla del seu context, història i veu pròpies. Veus Palestines Màlaga és, en definitiva, un altaveu de la nostra identitat, de la nostra memòria i de la nostra resistència. Perquè mentre hi hagi una sola persona palestina viva, Palestina continuarà existint.

El passat 15 O va haver-hi una jornada estatal de lluita i solidaritat amb Palestina. Va ser un dia de lluita molt important però a nivell laboral, creiem que va distar molt de ser una vaga general com les dues vagues generals que va viure Itàlia.

Quina és la teva valoració d'aquesta jornada de lluita?

El 15 d'octubre va marcar una fita important perquè, per primera vegada, la solidaritat amb Palestina es va expressar en l'àmbit laboral i sindical a l'Estat espanyol. Que els principals sindicats convoquessin aturades, i altres com

CGT o co.bas apostessin per una vaga de 24 hores, va mostrar que la causa palestina comença a ocupar un espai polític més ampli, més enllà dels carrers i les xarxes. No obstant això, és cert que la jornada no va aconseguir la dimensió ni l'impacte econòmic que vam veure a Itàlia. Les raons són múltiples: la fragmentació del sindicalisme, la falta de coordinació entre les centrals, la por de molts treballadors a secundar una vaga per una causa internacional, i sobretot, l'absència d'una tradició de vaga política en defensa dels pobles oprimits.

A Itàlia, el vincle entre sindicats de base i moviments anticolonials és molt més sòlid, i això es tradueix en capacitat de mobilització real. Així i tot, el 15 d'octubre va ser un precedent important. Va col·locar a Palestina en el centre del debat laboral i va evidenciar que la solidaritat no pot limitar-se al pla simbòlic.

La pròxima etapa ha de passar per teixir aliances més profundes entre el sindicalisme combatiu, els moviments socials i la comunitat palestina, perquè la denúncia es tradueixi en força col·lectiva i pressió econòmica. Ara, el desafiament és articular aquesta lluita i enfortir les estratègies de boicot, desinversió i sancions (BDS) com a eina central contra l'estructura econòmica i financera que sosté al règim israelià. Impulsar el BDS des dels centres de treball, els sindicats i les xarxes socials pot transformar la solidaritat en una pràctica concreta de resistència, dirigida als qui secunden, col·laboren o financen l'ocupació i el genocidi del poble palestí.

Ha estat gràcies a l'heroica resistència del poble palestí i a la solidaritat internacional, que va ser possible arrencar a Israel aquest nou alto el foc. Tot i el genocidi, Israel no ha aconseguit acabar amb Hamàs. No obstant això, estem veient el continu incompliment de l'alto el foc per

part d'Israel, mentre els colons i les FDI (" Forces de defensa d'Israel") continuen assetjant, violant i assassinant palestins i palestines.

També l'anomenat Eix de la Resistència, (que va quedar molt afeblit després dels atacs d'Israel), no va poder o no va voler ajudar a Gaza en aquests dos anys, de manera significativa.

Amb tots aquests elements sobre la taula, quin creus que és el camí perquè el silenci sobre la causa palestina no torni a imposar-se i aquesta continuï sent una causa dels oprimits i explotats del món?

Crec que el silenci sobre Palestina només pot imposar-se si acceptem separar la seva lluita de la de la resta dels pobles oprimits. Però Palestina mai ha estat un conflicte aïllat: és el mirall on es reflecteixen les lògiques colonials, racistes i capitalistes que continuen governant el món. Que després de més de 77 anys d'ocupació el poble palestí continuï resistint, tot i el genocidi i a tota la maquinària militar, mediàtica i política que se li ha imposat, demostra que el projecte sionista no ha aconseguit esborrar ni la identitat ni la dignitat de Palestina.

I que en tantes ciutats del món, inclosa la nostra, la gent continuï sortint al carrer, mostra que la solidaritat internacional és més forta que la propaganda. S'ha dit que l'anomenat Eix de la Resistència no va poder o no va voler ajudar a Gaza de manera significativa. Jo crec que aquesta lectura és incompleta. Aquest eix va fer el que estava al seu abast i ha pagat i continua pagant un preu molt alt pel seu suport a Palestina i per enfrontar-se al mateix sistema imperial que sosté al sionisme. Al mateix temps, no podem ignorar que existeixen tensions territorials, contradiccions internes i problemes molt seriosos en els entorns on actuen aquestes faccions, la qual cosa ha dificultat

la seva plena coordinació i participació directa. És un tema complex, que mereix un debat profund sobre encerts, errors i límits en aquesta etapa de confrontació.

El desafiament ara és mantenir aquesta solidaritat internacional i transformar-la en força política, cultural i sindical que incomodi, que boicotegi, que construeixi alternatives reals. Fer que Palestina no sigui només una bandera o un moment d'indignació, sinó una pràctica quotidiana de resistència enfront de tota forma d'opressió. Mentre hi hagi un sol palestí o palestina resistint, i un sol poble en el món cridant "Palestina lliure", el silenci no vencerà. Perquè la causa de Palestina és, i continuarà sent, la causa de tots els pobles que lluiten per justícia i per vida.

Moltes gràcies, Hatem, per les teves paraules als nostres lectors i lectores. Com cridem alt i clar als carrers, Corrent Roig creiem que no pot haver-hi pau sense justícia i sense reparació pels crims comesos.

A diferència del servilisme i la vergonyosa complicitat del govern de Sánchez i la resta de líders mundials davant aquest infame pla colonial de l'imperialisme nord-americà, que tracta d'imposar la "pau dels cementiris", les teves paraules són la prova que el poble palestí no es deixa humiliar i continuarà la seva lluita pels seus drets plens i per una Palestina lliure des del riu fins al mar. Des d'aquí ens fem ressò d'elles i cridem a mantenir la lluita i la solidaritat amb la resistència palestina fins a acabar amb l'estat genocida d'Israel.

Entrevista completa

Tot i el suport de la majoria absoluta dels governs i dels mitjans burgesos al sionisme, la solidaritat internacional amb els palestins que van conquerir els cors i les ments de la majoria de la població mundial, ha assumit proporcions històriques en els últims dos anys.

Ha estat present en innombrables esdeveniments artístics i esportius i va ser catalitzada per la Flotilla Global Sumud, que va estar acompanyada per les avantguardes i sectors de masses a nivell internacional. També hem vist grans manifestacions que van involucrar a centenars de milers de persones, particularment a Europa.

Això va provocar un canvi en l'opinió pública mundial, aïllant al sionisme, que abans tenia suport majoritari, amb repercussions fins i tot als Estats Units, on recerques recents van mostrar que el 59% de la població (incloent-hi el 41% dels votants del Partit Republicà) vol el reconeixement d'un Estat palestí.

A això es va sumar un procés més perillós per a l'imperialisme a nivell mundial, en el qual la solidaritat amb els palestins va començar a combinar-se amb processos de lluita de classes a nivell nacional. Tres exemples il·lustren aquesta realitat:

A Itàlia, va haver-hi dues vagues generals en suport a Palestina i manifestacions massives, amb més d'un milió de persones sortint als carrers a Roma, en les quals a la solidaritat amb Palestina es va sumar el descontentament causat pel govern d'extrema dreta de Meloni i els seus atacs als treballadors.

Als Estats Units, les mobilitzacions No Kings al juny i octubre, que van portar a milions de persones als carrers contra el govern de Trump, sovint portaven banderes palestines.

Al Marroc, les mobilitzacions de la joventut de la Generació Z contra el govern també van mostrar

solidaritat amb Palestina i van assenyalar la possibilitat d'una nova Primavera Àrab.

Un pla colonial per a derrotar a la resistència palestina, que compta amb la complicitat de l'ANP, de tots els imperialismes i dels governs capitalistes a la regió

En resposta a aquesta situació, Trump va anunciar el seu pla per a Palestina amb la mediació d'Egipte, Qatar i Turquia i que aviat va ser secundat per Netanyahu i després celebrat a la cimera realitzada a Egipte, per tots els països imperialistes i governs àrabs.

Aquest suport inclou a l'imperialisme xinès, principal exportador a Israel i a l'imperialisme rus, que és un gran proveïdor de petroli per a l'entitat sionista. Això demostra que a diferència del que afirmen

El pla de Trump o la “pau” dels cementiris

la majoria de les organitzacions estalinistes al voltant del món, no existeix imperialisme progressista.

Igualment, els règims àrabs còmplices del genocidi sionista, donen suport a aquest pla amb l'expectativa de convertir-se en socis de l'imperialisme en el Pla Abraham, signat el 2020 i congelat després dels enfrontaments a Gaza.

Amb això estan buscant una normalització de les relacions entre els governs àrabs i Israel, incorporant a Aràbia Saudita i Qatar en un nivell econòmic que avança l'hegemonia nord-americana davant la creixent presència de la Xina a la regió. L'imperialisme nord-americà vol un compromís de la burgesia àrab amb l'ocupació militar de Palestina, si és possible amb la benedicció de l'ONU.

L'Autoritat Nacional Palestina liderada per Mahmoud Abbas per part seva, manté el seu acord de cooperació de seguretat amb l'Es-

tat d'Israel, així com la repressió a la resistència palestina. Ara, també dona suport al “Pla de Pau”, amb l'esperança de formar part de la seva implementació directa.

En què consisteix aquest pla?

La primera fase del pla incloïa un alto el foc, l'entrada d'ajuda humanitària (aliments, medicaments, combustible i l'intercanvi de presoners israelians per presoners polítics palestins) i la retirada parcial de les tropes israelianes per a mantenir-les en el 53% del territori de Gaza.

La segona fase del pla inclou el desarmament de Hamàs i de tota la resistència palestina i l'exili dels seus membres que no acceptin la rendició; la formació d'un “consell de pau” liderat per Trump i pel criminal de guerra Tony Blair per a supervisar Gaza i la seva reconstrucció; i l'ocupació de Gaza per una

força militar multinacional que reemplaçarà gradualment a les tropes israelianes, d'acord amb Israel.

Si bé després de dos anys de resistència heroica i l'assassinat d'aproximadament setanta - mil palestins i la destrucció de totes les cases, hospitals i escoles del territori, la població de Gaza, va rebre l'alto el foc amb un enorme alleujament, aquest pla, aplaudit per tots els països imperialistes i pels governs burgesos àrabs, resté a veure amb la pau, i molt menys amb l'autodeterminació palestina.

El seu objectiu és la rendició dels palestins i la imposició de l'ocupació de Gaza per una força multinacional i un govern titella de Trump, així com afeblir el moviment global de suport a Palestina.

En aquest objectiu, el proletariat israelià forma part del projecte de colonització de Palestina, ja que es beneficia del robatori de terres i cases palestines. La població israeliana va aprovar l'alto el foc, a

causa del retorn dels ostatsges i al cansament amb la continuació de la guerra. Però la majoria continua donant suport al sionisme, el genocidi i les polítiques de neteja ètnica. És per això que diem que la unitat entre els treballadors palestins i jueus només pot construir-se al voltant d'un acord complet sobre el dret de Palestina a l'autodeterminació nacional. Les propostes que apelen a la unitat abans que es compleixi aquesta condició prèvia, que pressuposa la destrucció de l'Estat israelià, són reaccionàries i utòpiques.

El genocidi continua

És important notar que el pla de Trump va reduir l'escalada, però no va acabar amb el genocidi. El 58% de Gaza està directament ocupada per les tropes israelianes i el 47% restant està assetjat per terra, mar i aire. Israel ha matat almenys

a 250 persones des que l'acord va entrar en vigor.

El govern d'Israel no ha renunciat als seus plans d'accelerar la neteja ètnica i cerca qualsevol excusa per a trencar l'alto el foc, com ja van fer gairebé 200 vegades, amb excuses com que Hamàs no lliura els cadàvers dels ostatsges que falten, (molts dels quals van ser morts per l'exèrcit israelià), tot i saber que estan enterrats sota tones d'enderrocs i que Israel no permet l'entrada de la maquinària necessària a Gaza per a remoure'ls. Igualment, limita l'ajuda humanitària, que hauria de ser d'almenys 600 camions per dia

A Cisjordània, està duent a terme una ofensiva combinada. Els colons, amb el suport directe o indirecte de l'exèrcit i de la policia israelianes, han realitzat més de 100 pogroms contra la població palestina des de l'inici de l'alto el foc.

L'acció sionista també és evident al Líban, a través d'atacs diaris que violen l'alto el foc signat al novembre de 2024 i de la pressió per al desarmament forçat de Hezbollah i de les forces palestines. El mateix s'aplica a l'expansió de les ocupacions il·legals del territori sirí, a més de les accions per a involucrar sectors del lideratge drus i kurd, amb la finalitat d'afeblir a Síria i, possiblement, dividir-la en el futur. A més, Israel manté a prop de 1.800 habitants de Gaza detinguts en els últims dos anys, així com a altres 9.000 presoners en les presons israelianes.

Cap a on avança la implementació de la segona fase del "Acord de Pau"?

És important assenyalar que ni la brutal superioritat militar sionista ni la pressió imperialista, han aconseguit derrotar la resistència palestina. Després de dos anys de guerra i genocidi, els presoners no van ser rescatats per l'exèrcit sionista sinó que només van tornar a Israel gràcies a l'acord de pau. Tampoc hi ha fins ara acord per part dels palestins sobre les exigències israelianes de desarmament de la resistència i malgrat dos anys de genocidi, militants armats de *Hamàs i d'altres organitzacions de resistència palestines (JIP, PFLP, etc.) continuen controlant part de Gaza.

Els palestins volen la fi de l'ocupació de Gaza, un govern resultant del consens entre les forces palestines i la fi del bloqueig de Gaza. També volen la fi de la colonització sionista a Cisjordània.

Això posa en qüestió la implementació de la segona fase del pla de Trump on la qüestió central és si *Hamàs mantindrà el control sobre Gaza, i si serà desarmat. És per això que representants del govern dels EUA estan parlant d'accelerar els esforços per a establir una força d'intervenció internacional i fins i tot buscant legitimitat en fòrums internacionals per a l'acció d'aquesta força.

Amb l'anunci de l'alto el foc, milers de residents del nord de Gaza van tornar a la recerca de les seves cases, esperant acabar amb el seu desplaçament. CC BY-SA 4.0 © Ashraf Amra per a UNRWA via Viquipèdia

El carrer Al-Almeia a Jabalia, devastat per l'exèrcit israelià, després l'alto el foc signat al gener de 2025. 22 de febrer de 2025. CC BY-SA 4.0 © Jaber Jehad Badwan via Viquipèdia

Però hi ha diversos problemes amb això. Israel va vetar la possible presència de tropes turques a Gaza i diversos països àrabs no tenen interès a ser simplement forces actuant a Gaza sota el comandament israelià, però sí que podrien interessar-se si hi hagués un pla per a eliminar tota la resistència palestina. Alguns defensen l'administració de l'Autoritat Palestina sobre Gaza, a més de Cisjordània, objectius amb els quals l'Estat d'Israel no està d'acord.

L'element central d'incertesa té a veure amb la pròpia resistència palestina. Hamàs va acceptar la primera fase, que incloïa l'alto el foc, l'intercanvi de presoners i l'entrada d'ajuda humanitària. Va acceptar, en primer lloc, sota intensa pressió popular dels palestins a Gaza, que necessitaven l'alto el foc, i a causa del seu aïllament en el sistema internacional d'Estats.

El futur de Palestina és en mans de la resistència i la solidaritat internacionals

Respectem a la resistència palestina i la seva lluita heroica en condicions molt difícils i considerem d'enorme importància política i militar el que no estigui d'acord almenys fins ara, a desarmar-se.

Però discrepem de la declaració de Hamàs acceptant l'alto el foc com un "pla de pau", sense denunciar davant l'opinió pública internacional que va ser forçat a fer-ho per la situació insuportable de fam i destrucció a Gaza i sense haver cridat a la joventut i a la classe treballadora de tots els països, a mantenir les mobilitzacions populars per a forçar als governs a trencar relacions diplomàtiques i comercials amb Israel.

Tampoc estem d'acord amb un "diàleg nacional de les faccions palestines" que busqui l'acceptació d'un "govern de tecnòcrates palestins" de Gaza, subjecte al control imperialista. Correspon al poble palestí en primer lloc, decidir sobre qualsevol acord de pau i negociar les seves condicions, en el seu llarg camí cap a l'alliberament total de Palestina.

En la nostra opinió, l'única alternativa de victòria de la resistència palestina és la continuïtat de la resistència militar a Gaza, combinada amb l'espectacular suport de les masses a nivell mundial, sabent (com ho saben els palestins) que no és possible cap mena de coexistència pacífica amb l'Estat colonial i assassí d'Israel a la regió, i que qualsevol «pla de pau» que impliqui legitimar a l'entitat sionista, només serà una pausa

en la seva justa i legítima guerra d'alliberament nacional.

Per això hem de mantenir i ampliar la solidaritat internacional amb el poble palestí, per a brindar-li el suport material, polític i moral que necessita per a resistir el xantatge imperialista i per a exigir la desocupació de les terres palestines, la fi del setge a Gaza, i el càstig a Netanyahu i els seus associats pel crim de genocidi.

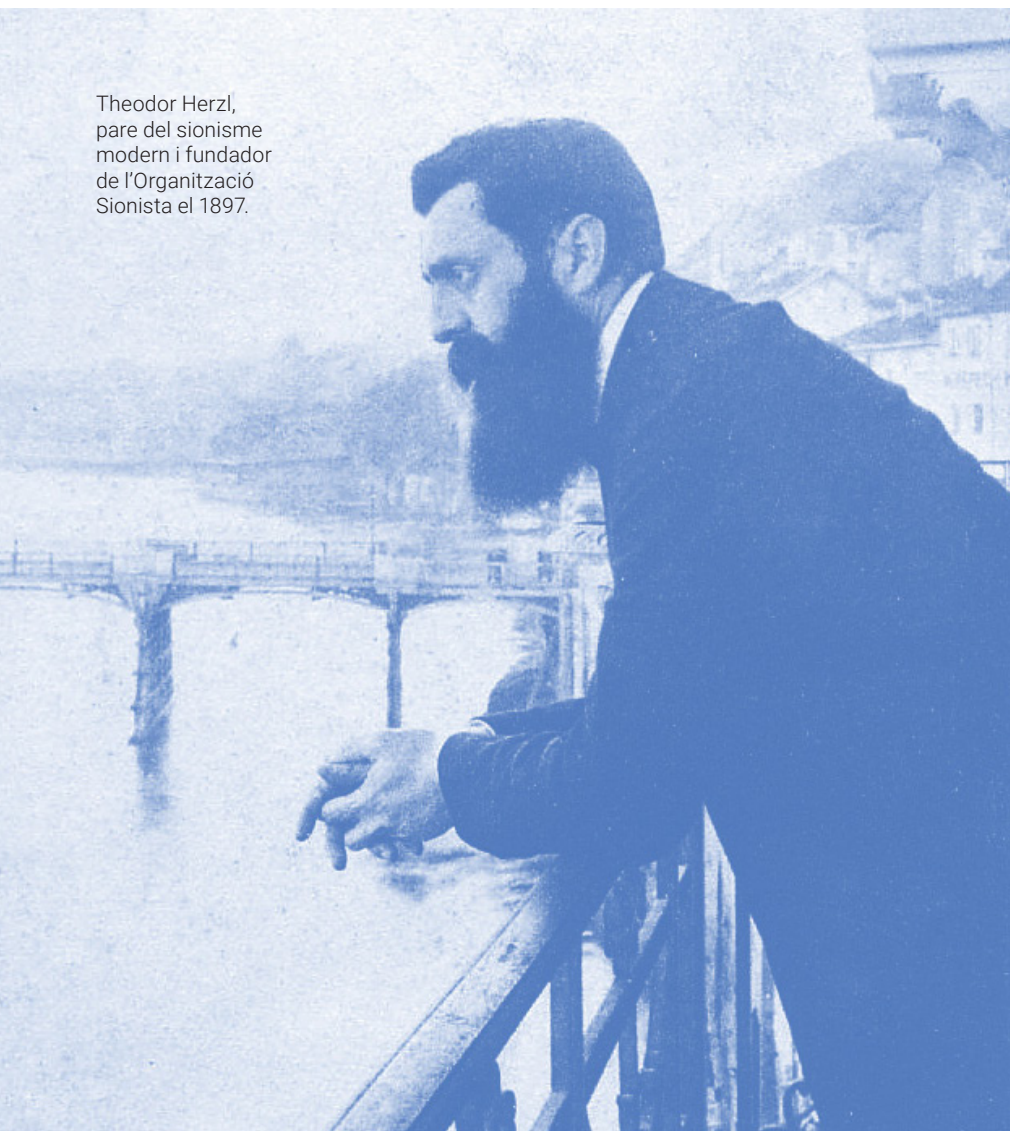
Accions com les vagues generals a Itàlia i la jornada de lluita a l'Estat espanyol el passat 15 d'octubre, mostren que la classe obrera té un paper molt important que complir en la defensa de Palestina.

Per això donem suport a la vaga general convocada pels sindicats de base italians per al 28 de novembre i estarem a l'avantguarda de les mobilitzacions el 29 de novembre (Dia Internacional de Solidaritat amb el Poble Palestí).

Una victòria contra el pla de Trump és un pas cap a una Palestina lliure des del riu fins a la mar. Però aquest lema democràtic només pot fer-se realitat mitjançant un procés de revolució permanent, unificant la continuïtat i l'enfortiment de la resistència militar palestina, una nova Primavera Àrab, una nova intifada i mobilitzacions a tot el món.

Sionisme: sang i pillatge

Theodor Herzl,
pare del sionisme
modern i fundador
de l'Organització
Sionista el 1897.

«El sionisme és una ideologia. És una teoria de la separació que considera que jueus i no jueus no poden viure junts. És un colonialisme dirigit a expulsar al poble autòcton (els palestins). És un nacionalisme que va inventar un poble, un idioma, la terra. És una manipulació gegantina de la història, de la memòria i de les identitats jueves. Per als sionistes, els jueus han viscut 2000 anys a l'exili i ara tornen al seu país. Aquesta és una història completament inventada.» (Pierre Stambul, jueu antisionista francès)

En realitat, com mostra l'historiador israelià Slomo Sand, no va haver-hi diàspora, ni existeix un poble ètnic jueu. La juderia va ser una constel·lació de comunitats religioses de diferents orígens ètnics, repartida principalment per Europa. Fins i tot, el més probable (com van pensar els primers sionistes com Ben Gurion) és que els veritables descendents dels antics pobladors de Judea siguin els actuals palestins. El mite del Retorn també ha estat manipulat. Fins al sionisme, el retorn a Jerusalem era un esdeveniment religiós, associat a la vinguda del Messies, moment en què els vius i els morts es trobarien a la ciutat. És per això que les comunitats jueves, al llarg dels segles, mai "van retornar" a Palestina.

Els orígens ocults d'Israel, embolicats en sang palestina

Abans d'explicar la sagnant història dels orígens de l'Estat d'Israel, convé recordar que en el seu primer congrés mundial de 1897, els sionistes, a més de Palestina, van considerar la possibilitat de l'Argentina com a destí de colonització. Fins i tot va haver-hi una amenaça d'això, finançat pel baró von Hirsch. Entre el 1903 i el 1905 també van debatre i finalment van rebutjar l'oferta d'Uganda-Kenya que els havien fet formalment els britànics, per a adoptar oficialment l'opció de colonitzar Palestina.

La història dels orígens d'Israel és una història plena de sang palestina. El 1948, la declaració de constitució de l'Estat d'Israel va tenir lloc després d'expulsar a més de la meitat de la població palestina original, gairebé 800.000 persones, destruir 531 llogarets i buidar 11 barris. Massacres de pobles com Deir Yassin, aplicant els mateixos mètodes nazis de l'Holocaust, van ser recordades pel terror que van causar. Els mateixos mètodes aplicats en les matances dels campaments de Sabra i Chatila, al Líban,

i actualment a Gaza. Israel és un "Estat" construït literalment sobre el saqueig i el terror, que els palestins coneixen com la Nakba, el desastre.

El projecte del sionisme va buscar sempre el patrocini de les grans potències, a qui va oferir els seus serveis: als turcs, que ocupaven Palestina fins a la Primera Guerra Mundial, el genocidi armeni dels quals van secundar; al Kaiser alemany; a Gran Bretanya, quan Palestina va passar a ser mandat britànic, on es van convertir en la força policial de xoc dels ocupants anglesos contra la gran insurrecció palestina de 1936-1939. I finalment a l'última gran superpotència, els EUA. Tot això, sense oblidar a l'Alemanya nazi, amb la qual -com veurem- van col·laborar quan encara no se sabia qui guanyaria la Segona Guerra Mundial, en ple Holocaust.

El projecte sionista va tenir una primera concreció en la Declaració Balfour de 1917, en la qual el govern britànic, de manera acordada amb els sionistes, es comprometia a establir una "llar nacional jueva" a Palestina. La seva materialització final va arribar el 1948, sota el paraigua de l'ONU, impulsada pels

EUA i Gran Bretanya, amb el suport de totes les potències vencedores de la Segona Guerra Mundial, inclòs Stalin, que també va subministrar armes als sionistes. Biden en el seu discurs oficial a Israel va ser transparent: "Fa temps que ho dic: Si Israel no existís, hauríem d'inventar-la."

El pla de l'ONU va dividir Palestina en dues, lliurant el 56% als sionistes (que posseïen el 5% de la terra). No obstant això, ja el 1948, mitjançant la Nakba i la guerra amb els països veïns, Israel es va apropiat del 77% del territori. Des de llavors, l'expansió no ha cessat. Així van ser expulsats i dividits els palestins. Avui 2,3 milions malviuen (i moren) a Gaza, el major camp de concentració a l'aire lliure mai conegut; 3,5 milions viuen a Cisjordània, sotmesos al terror dels colons i l'exèrcit. Altres 2 milions viuen discriminats i sotmesos a l'Estat d'Israel (que compta amb 10 milions d'habitants), que només reconeix plens drets als reconeguts com a "jueus". Altres 6 milions de palestins viuen com a refugiats al Líban, Jordània, etc., sense possibilitat de retornar a la seva llar, on colons jueus arribats de tot el món s'han apropiat de les seves cases i

Palestins detinguts durant l'expulsió de Ramle, juliol de 1948

terres en virtut de l'anomenada "lleï de propietats d'absents".

Un Estat colonial d'Apartheid al qual presenten com «l'únic Estat democràtic a l'Orient Mitjà»

Els sionistes i les potències occidentals oculten acuradament que Israel no és un Estat "normal" sinó un "Estat jueu", en el qual no existeix la ciutadania israeliana i on regeixen més de 60 lleis racials que distingeixen entre ciutadans jueus i habitants àrabs (o d'altres ètnies). Només els primers gaudeixen de plens drets; els altres són discriminats en tots els àmbits.

No ens diuen que Israel es tracta d'un Estat confessional, teocràtic i expansionista, que, segons la seva Constitució, pertany als qui

les autoritats defineixen com a "jueus", visquin al país que visquin. Només un "ciutadà jueu" pot beneficiar-se de la terra robada, que és vetada als palestins. Al que cal sumar la política genocida practicada a Gaza i Cisjordània.

El proclamat «dret de defensar-se»

Israel, els EUA i la UE emmascaquen el pillatge i el genocidi sionista en nom del "dret d'Israel a defensar-se", ignorant per complet el dret que l'ONU reconeix a les poblacions de països ocupats a oposar-se als ocupants. La resistència palestina, per contra, és qualificada de "terrorisme".

En realitat, Israel és una gegantina base militar dels EUA al Proper Orient. Gràcies a Israel l'imperialisme

nord-americà manté el control militar d'una àrea crucial. Israel produeix i exporta armes i eines d'espionatge i control als governs occidentals i dictadures per a la repressió. Els EUA compensa cada any el seu dèficit permanent amb milers de milions de dòlars, amb armament i protecció. La UE és una aliada submissa i incondicional.

Equiparen de manera indecent antisionisme i antisemitisme

Els governs han prohibit i reprimint les manifestacions propalestines qualificant-les d'antisemites, quan són centenars associacions jueves antisionistes les qui participen de la mobilització contra el genocidi.

Per a justificar els seus crims, en una mostra d'immoralitat, apelen a l'Holocaust (la Shoah). Ja una antiga primera ministra israeliana, Golda Meir, va dir que després de la Shoah podrien fer el que volguessin. Mentrestant, han ocultat el seu secret més infame: la seva aliança amb els nazis abans i durant la Segona Guerra Mundial.

Els sionistes sempre van veure als governants antisemites com els seus més fiables padrins i protectors. Ara mateix troben el suport de l'extrema dreta, antisemita i sionista de tot el món: els EUA, Llatinoamèrica i tota Europa.

La col·laboració amb els nazis

El 21 de juny de 1933 la Federació Sionista d'Alemanya va dirigir un memoràndum de suport al congrés del partit nazi, on assenyalava: "un renaixement de la vida nacional com el que es dona a Alemanya ha de tenir lloc també en el grup nacional jueu (...) Sobre les bases del nou Estat que ha establert el principi de la raça, desitgem encaixar la nostra comunitat en l'estructura de conjunt de manera que també per a nosaltres, en l'esfera a nosaltres assignada, puguem desenvolupar una activitat fructífera per a la Pàtria."

El carrer de la dreta va ser en el seu moment el principal carrer comercial d'Hebron. El 1994, les Forces de Defensa d'Israel van obligar al tancament d'uns 500 comerços palestins i van impedir que els palestins circulessin per ella amb cotxe. El 2000, també van prohibir el pas als vianants palestins, però als colons israelians il·legals se'ls permet circular lliurement pels carrers tancats i estan protegits per les forces militars d'ocupació. Per això, els palestins l'hi diuen "Apartheid Street" (el carrer de l'apartheid). CC BY 4.0 © Austin 202 via Viquipèdia.

El Congrés de l'Organització Sionista Mundial (OSM) de 1933 va rebutjar (240 vots contra 43) una resolució per a actuar contra el nazisme. Per contra, va segellar a través del banc Anglopalestí que controlava, un acord comercial amb Hitler, trencant el boicot jueu a l'Alemanya nazi i distribuint els seus productes per Orient Mitjà i el nord d'Europa.

El 1934 van portar a Palestina al baró Von Mildenstein, del servei de seguretat de les SS, en una visita de sis mesos. D'aquí prové l'informe de Goebbels en el periòdic nazi *Der Angriff* del 1934 enaltint el sionisme. Al maig de 1935, Heydrich, cap del servei de seguretat de les SS, va escriure un article on dividia als jueus en "dues categories" i proclamava que "els sionistes compten amb els nostres millors desitjos i la nostra bona voluntat oficial". Eichmann, un dels futurs grans organitzadors de l'Holocaust, va ser convidat per la Haganah, l'organització armada dels colons jueus. Feivel Polkes, representant d'aquesta, el va informar que "els cercles nacionalistes jueus estaven molt complaguts per la política radical alemanya, ja que amb ella la força de la població jueva a Palestina creixeria de manera que en un futur possible arribés a tenir superioritat numèrica sobre els àrabs." (Font: Lenni Brenner, *Zionism*)

Durant la Segona Guerra Mundial els sionistes van sabotejar els intents de canviar les lleis migratòries americanes i van batallar contra l'asil dels jueus en els territoris britànics, perquè això obstaculitzaria la colonització de Palestina.

El rabí eslovac Dov Michael Weismandel va escriure al juliol 1944 als funcionaris de les "organitzacions de rescat" sionistes, enviant mapes precisos de les vies fèrries cap a Auschwitz i urgint al seu bombardeig i al dels forns... "Si els aliats el rebutgen, facin-ho vostès". I afegia: "Per què no heu fet res fins ara? (...) Sou brutals, vosaltres també sou assassins, per

Medalla commemorativa de l'Acord de Ha'ava, signat entre l'Alemanya nazi i els jueus alemanys sionistes, signat el 25 d'agost de 1933, en el qual s'acordava la migració d'aproximadament 60.000 jueus alemanys a Palestina entre 1933 i 1939.

la sang freda del silenci amb què mireu". Cap dirigent sionista va fer costat al rabí. Cap govern aliat va bombardejar.

El Dr. Rudolf Kastner, del Comitè de Rescat de Budapest de l'Agència Jueva, va signar el 1944 un pacte secret amb Eichmann. Aquest acord, descobert el 1953, va segellar la sort de 800.000 jueus, a canvi de 600 jueus notables que van ser salvats i enviats a Palestina. Un supervivent, M. Greenwald, ho va denunciar i es va obrir judici a Israel. El tribunal va arribar a la següent conclusió: "L'element bàsic de l'acord entre Kastner i els nazis va ser el sacrifici de la majoria dels jueus per a salvar als més prominents". Els dirigents sionistes, segons el tribunal, es van comprometre a "no obstaculitzar l'extermini" i va afegir: "La labor de Kastner va ser part integrant de les SS. A més dels departaments d'Extermini i Saqueig, les SS nazis van obrir un Departament de Rescat dirigit per Kastner".

Per a finalitzar, esmentem la proposta de l'11 de gener de 1941 d'Isaac Shamir (més tard primer ministre israelià) d'establir un pacte militar formal entre l'Organització Militar Nacional que ell dirigia (OMN, el Irgun sionista) i el III Reich. Aquesta proposta, coneguda com a Document d'Ankara, diu al punt 1: "Pot haver-hi interessos

comuns entre l'establiment d'un Ordre Nou a Europa segons la concepció alemanya i les autèntiques aspiracions nacionals del poble jueu encarnades a l'OMN". I al punt 3: "L'establiment d'un estat jueu històric sobre bases nacionals i totalitàries, lligat per una aliança al Reich alemany, podria ser d'interès per al manteniment i reforçament d'una futura posició alemanya de poder a Orient Proper".

Aquest article és un resum ampli de l'article del mateix títol publicat al web de la LIT-Qi el 13 de març de 2024. A l'article original es mostren els peus de pàgina aclaridors i bibliografia necessària sobre el sionisme. Facilitem l'accés mitjançant aquest codi QR per a la seva consulta:

**Article
complet**

Cisjordània: l'altra cara de l'ocupació sionista

"La mateixa nit que es va signar el mal anomenat acord de pau, els tancs passejaven per Ramallah lliurement a pesar que Ramallah està baix control de l'Autoritat Palestina."

El passat 24 d'octubre, vam tenir el plaer d'entrevistar a Bahria, activista propalestina i lluitadora de Nou Barris. A l'agost, va anar a Cisjordània a conèixer de primera mà la situació allí i és part de International Solidarity Movement.

Fa 2 anys des que la resistència palestina va posar els ulls del món sobre Gaza després del 7 d'octubre amb la seva ofensiva contra l'Estat d'Israel. Com a càstig, Israel va aprofundir el seu pla de neteja ètnica i genocidi que, en realitat, porta ocorrent des de la seva creació en 1948, seguit de la Nakba. Sens dubte, el genocidi s'ha concentrat especialment en la Franja de Gaza, però Israel no té suficient i la seva intenció és també fer-se amb Cisjordània. Parla'ns una mica de la situació allí.

Com bé has dit, a Cisjordània actualment no cauen bombes, encara que sí que és veritat que l'exèrcit d'Israel utilitza armament i armes de foc contra la població. Des del 7 d'octubre, la situació a Cisjordània ha empitjorat moltíssim. Les famílies estan desesperades pels constants atacs. Cisjordània es divideix en tres zones: la zona A, que és sota control palestí; la zona B, que és sota control mixte, és a dir, palestí i sionista israelià, i la zona C, que està sota control israelià de l'Estat sionista. Si veiem el mapa, realment podem observar que cada vegada la zona sota un control palestí és menor. En realitat són petites illes i cada vegada estan més envoltades, fins i tot dins de Cisjordània, de la presència de

l'Estat sionista d'Israel. Per a donar algunes dades, des de gener del 2025, hi ha hagut més de 40.000 palestines i palestins desplaçats. En 2 anys, han hagut més de 1000 assassinats dins del territori de Cisjordània i actualment viuen més de 750.000 colons israelians en territori de Cisjordània. Llavors, el que podem veure és que des de fa 77 anys hi ha hagut un projecte sionista d'ocupació i això s'ha accelerat molt més en aquest últim període.

A les manifestacions cridem que Israel no és un país, és una ocupació, un enclavament militar i, per tant, no podem posar al mateix nivell Israel i Palestina, com si fossin dos països en igualtat de

condicions en pugna per un territori, sinó que, d'una banda, Israel és un Estat colonial i ocupant, i Palestina és una terra ocupada.

De fet, Israel és un dels exèrcits més potents del món, al capdavant en serveis d'intel·ligència pensats per a reprimir, i exemple d'això és que hem de fer l'entrevista mantenint el teu anonim per què, si vols tornar a Palestina, podrien utilitzar eines de reconeixement facial i així impedir-te l'entrada. Vols parlar una mica de les dificultats amb les quals et vas trobar per a arribar fins a Cisjordània?

Actualment, està prohibida l'entrada de qualsevol persona que

simpatitzi amb els principis de boicot, desinversió i sanció, és a dir, amb els principis BDS, a l'Estat sionista d'Israel. Llavors, totes aquelles persones que volen solidaritzar-se amb les comunitats palestines ho han de fer sota anonim, amb perill de ser deportades i amb també amb el perill que no et deixin travessar la frontera. Per això, hem d'utilitzar pseudònims i tractar d'ocultar la nostra imatge perquè *in sha'allah* [tant de bo] puguem tornar aviat.

I ara sí, tornant a la qüestió d'Israel com a enclavament militar, després d'haver estat a Cisjordània, quin paper diries que tenen els colons/settlers? Podem parlar de població civil a Israel? Podríem parlar d'una possible col·laboració entre la classe obrera israeliana i els i les palestines?

El projecte de l'Estat sionista d'Israel és l'ocupació. Llavors, qualsevol persona que habiti actualment Israel és còmplice directa del que està succeint, del genocidi i de l'ocupació de la terra. Sí que és cert que hi ha uns certs sectors entre la població de l'Estat sionista d'Israel que són crítics amb les polítiques de Netanyahu, però això no els fa no ser còmplices de l'ocupació i del genocidi. Crec que qualsevol persona que estigui realment compromesa contra l'ocupació i contra el genocidi, l'única resposta i l'única acció política que hi ha possible és o bé sumar-se al moviment de la resistència, és a dir, sumar files a i estar i viure amb les comunitats palestines i resistir amb elles, o bé abandonar l'Estat sionista d'Israel. Llavors, podem parlar d'una població civil israeliana? Personalment crec que no. Crec que les persones que habiten aquest territori són còmplices i a més es pot veure com s'organitza sistemàticament, fins i tot armen als nens perquè vagin a atacar a les famílies palestines.

Recordo que al poble d'Al-Muhayyir cada dia rebíem tres o qua-

tre atacs al dia, i la majoria d'ells els realitzaven adolescents d'entre 13 i 16 anys. És la pròpia població israeliana qui mana als seus nens, als seus adolescents, a perpetuar atacs sistemàtics contra les comunitats palestines. Com? Atacant als animals [bestiar] de les famílies palestines, destrossant oliveres, destrossant els tancs d'aigua en ple estiu, quan l'aigua és una necessitat molt preuada i que costa molts diners en territori palestí. Veure adolescents de 15 anys armats perpetuant aquests atacs de manera sistemàtica ens dona a entendre que no hi ha manera que hi hagi una població civil neutra, inconscient del que està passant, sinó uns atacs sistemàtics en pro de l'ocupació del territori.

Llavors, aquesta col·laboració entre "proletariat" israelià i proletariat palestí de la qual parlem per a un possible alliberament de Palestina, tu creus que seria possible?

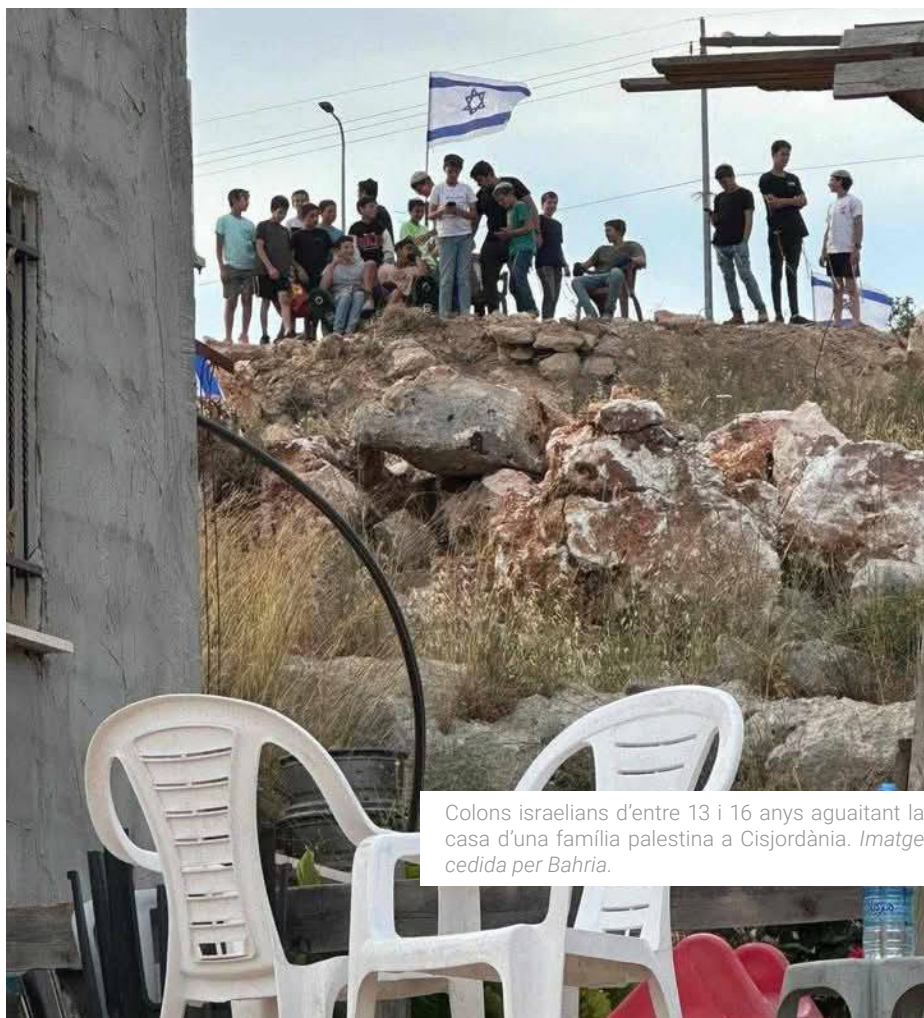
Jo crec que no. L'única col·laboració, i sí que és una cosa que

ha succeït, és gent que ha decidit conscientment abandonar l'Estat d'Israel o també algunes persones de les quals podem parlar -que són aproximadament quatre o cinc- que s'han sumat a viure i a resistir amb les famílies palestines. Més enllà d'això, no crec que hi hagi una col·laboració possible.

Quina opinió tenen els palestins i palestines amb qui vas poder compartir aquest estiu sobre l'Autoritat Nacional Palestina?

Els a vegades ens comentaven que viuen sota l'opressió de dues forces. En primer lloc, òbviament, la de l'Estat sionista d'Israel, però també dirigeixen crítiques cap a l'Autoritat Palestina per ser col·laboradora de les polítiques d'Israel i acceptar un marc mental i polític de l'ocupació.

Recentment s'ha fet públic el pla de "pau" de Trump i Netanyahu i, en principi, s'ha començat a implementar amb l'intercanvi d'ostatges i un "alto el foc" que, com els anteriors, ja ha estat violat desenes de vegades des que

Colons israelians d'entre 13 i 16 anys aguantant la casa d'una família palestina a Cisjordània. Imatge cedida per Bahria.

es va anunciar. Aquest pla, en realitat, és un pla per a finalitzar el genocidi amb l'ocupació total de Gaza i eliminar tot rastre de resistència, a més de posar els territoris palestins al servei d'Israel i els Estats Units.

En canvi, els propis palestins i l'activisme propalestí defensem una Palestina lliure i única, des del riu Jordà fins a la mar Mediterrània. Per què és tan important aquesta consigna?

Volia començar responent aquesta pregunta recordant una companya que vaig conèixer a Bruqin, que em deia que, tot i que la seva terra es banyava amb el mar, ella mai havia tingut l'oportunitat de posar els peus a l'aigua. La mateixa nit que es va signar el mal anomenat acord de pau, els tancs estaven a Ramallah, passejaven per Ramallah lliurement tot i que Ramallah està sota control de l'Autoritat Palestina i, per tant, no haurien de ser allí. I crec que és una cosa que reflecteix molt bé per què diem que és un mal anomenat acord de pau. És molt important la consigna que Palestina que sigui lliure des del riu fins a la mar, perquè, en realitat, el pla és d'una ocupació total i de posar aquest territori al servei de l'imperialisme.

Actualment, l'atenció està molt posada a Gaza, però els atacs es continuen perpetuant a Cisjordània. De fet, a l'agost es va acordar l'annexió del territori de Cisjordània i just fa un dia es va aprovar el pla militar per a l'annexió de Cisjordània. Llavors, un anomenat o un acord a la pau és conuiu sota una Palestina laica que estigui liderada pel poble palestí, no pels imperialemes. A més, parlar de construir la pau en aquest territori és tornar als inicis de la Palestina, a recuperar les terres que han estat robades, que han estat ocupades i que estan sent destrossades, perquè Israel no sols destrossa amb bombes, també destrossa contaminant aigües i contaminant camps. Qui estima la seva terra, no li fa això.

I si volem que tornin els des-

plaçats, els refugiats de la diàspora palestina a la seva terra, l'única manera és que sigui sota una Palestina lliure des del riu fins a la mar i, al final, amb la destrucció de l'Estat d'Israel.

Sí, de fet, sent a la ciutat de Nablus, veia molts grafiti amb la clau i que deien, "We will come back", tornarem. Si volem que tornin aquests desplaçats, ha de ser sota una Palestina lliure.

Des de la teva tornada has estat fent xerrades a diferents barris explicant la situació a Cisjordània i convidant a la gent a conèixer les brigades i la possibilitat i la necessitat de viatjar a Palestina. Quin paper podem jugar des dels països i territoris europeus (imperialistes) en la lluita per una Palestina lliure?

Bé, primer de tot vull posar èmfasi en la importància d'organitzar-se des dels barris, des de la base i construir aquesta xarxa de resistència i de solidaritat internacionalista, com està fent, per exemple, el Comitè de Solidaritat amb Palestina de Nou Barris. És extremadament important, no solament sensibilitzar a les veïnes, sinó també articular tot aquest moviment de solidaritat.

En segon lloc, també m'agradaria esmentar que, encara que creguem a vegades que no serveix per a res o que és un desgast, la mobilització permanent serveix. És més, jo recordo estar, per exemple, a Al-Mughayyir a la nit amb la Shabab [organització d'aquí], prenent el te, i estar mirant imatges de mobilitzacions massives i la força que els donava per a continuar sent a les seves cases, en els seus territoris, malgrat els constants atacs.

En tercer lloc, reivindicar la necessitat de donar suport als principis BDS, que és el camí que parteix de la comunitat palestina ha sol·licitat i també la importància de l'organització i de l'acció directa, de continuar assenyalant aquelles indústries que operen aquí, però que tenen forts llaços, no sols econòmics, sinó també polítics i que fun-

cionen com a lobbies en els nostres estats i a la Unió Europea, que no deixen de ser còmplices amb el que està succeint en Palestina.

Cal assenyalar aquestes institucions polítiques i també aquestes institucions econòmiques, assenyalar-los i deixar clar quin és el seu paper de còmplices amb el genocidi. Aprofito per a assenyalar l'empresa Gaptex, que té la seva seu a Nou Barris, i que la seva funció principal és el disseny d'indústria armamentística, com ara drons, per a enviar-lo a les forces sionistes d'Israel.

Finalment, dir que es pot i s'ha d'anar a Palestina. ISM, International Solidarity Movement, és un moviment dirigit per persones palestines i que organitza brigades per a donar suport a les comunitats. Sabem que quan hi ha presència internacional, encara que no cedeixen, encara que no paren, sí que baixa el nivell d'intensitat dels atacs. Llavors, és summament important que hi hagi presència internacional sempre en Palestina, que puguem reportar els múltiples crims i atacs sistemàtics que es realitzen i continuar teixint també en territori palestí la solidaritat internacionalista.

Unes últimes paraules?

Primer de tot, m'agradaria agrair l'oportunitat de fer aquesta entrevista. En realitat, una cosa que et demanen molt les famílies i les comunitats palestines quan retornes a la teva terra és que facis d'altaveu de les seves veus, per la qual cosa moltes gràcies per aquest espai. Finalment, recordar a un company que em deia que cap ocupació ha durat per sempre i que sabem que algun dia Palestina serà lliure, des del riu fins a la mar.

Entrevista completa (vídeo)

Crònica de la trobada per Palestina a Madrid de la iniciativa One Democratic State (ODS)

Del 7 al 8 de novembre de 2025, la Iniciativa "Un Estat Democràtic" va organitzar una conferència política titulada «Palestina del demà: un Estat Democràtic per a tots els seus ciutadans», amb l'objectiu de "progressar cap a la transformació d'aquesta visió decolonial en un moviment polític per a coordinar els esforços dels palestins i jueus, de Palestina i la diàspora, i aliats mundialment".

Corrent Roig vam participar juntement amb el nostre company Joao Conceicao, del PSTU, secció de la LIT al Brasil, que va parlar als presents com a membre d'Estudiants en Solidaritat amb el Poble Palestí i de l'organització de la joventut Rebeldia.

La trobada va expressar que hi ha una necessitat i un intent d'organitzar als diferents grups palestins, a l'activisme i les diferents organitzacions palestines per a buscar una sortida després que aquests dos anys de genocidi deixessin més clar, se de cas, que la solució dels dos estats defensada pels governs i una part de l'esquerra, és una utopia reaccionària.

Tant les ponències com el debat entre els assistents van mostrar l'acord amb una sola Palestina lliure del riu fins a la mar.

Va haver-hi un acord sobre la necessitat de desmantellar l'Estat d'Israel, donat que es tracta d'un projecte colonial l'objectiu del qual és esborrar del mapa al poble palestí i estendre el seu domini des del riu Nil a l'Eufrates.

També sobre el legítim dret que assisteix als palestins en la diàspora per a retornar a un únic estat palestí que hauria de ser democràtic i secular. Un estat que protegeixi el dret al culte de les diferents confessions religioses i on puguin ro-

mandre només aquells jueus que decideixin renunciar al sionisme i als privilegis que els assisteixen avui per tenir ciutadania israeliana.

Com diu la pròpia declaració final de la trobada: "No es tracta de democratitzar a Israel, o de dur a terme un estat binacional. Treballem per a desmantellar l'estat dels colons que discrimina sobre la base de la identitat, i establir la seva antítesi: un estat palestí que veu a la seva societat com a ciutadans."

Aquestes posicions van ser aixecades amb una perspectiva de lluita regional, cosa que significa el compromís de lluitar no només per l'alliberament de Palestina, sinó també del Líban, Jordània o Síria. En aquest camí, la resistència palestina en totes les seves formes, inclosa la resistència armada, va ser reconeguda com a legítima i com una necessitat mentre existeixi l'Estat d'Israel.

La conferència va ser un acte molt progressiu, si bé va tenir algunes limitacions i contradiccions que volem continuar debatent amb els seus impulsors.

Una d'elles és que va estar gairebé absent la perspectiva de classe. Malgrat el discurs crític amb el capitalisme, amb els governs imperialistes i amb els propis governs àrabs de la regió, no vam veure una preocupació de com organitzar a la classe treballadora, la joventut i el poble pobre, en la lluita per l'alliberament de Palestina; una cosa que des de la LIT-QI considerem imprescindible.

Només la classe treballadora — juntament amb els seus aliats i els moviments socials— té la capacitat de detenir el sistema que sustenta l'ocupació. Quan els estibadors es neguen a carregar armes, com a

Itàlia, l'impacte és immediat. Per això, el següent pas del moviment ha de ser establir vincles amb sindicats, federacions obreres i lluites socials.

En segon lloc i malgrat les crítiques tant a l'ONU com a altres institucions pel seu paper de còmplices del genocidi, alguns ponents van defensar la necessitat de continuar treballant des de dins d'aquestes institucions per a avançar cap a un únic estat palestí a partir d'aconseguir petites conquestes del territori per mitjà de reformes legislatives o d'un altre tipus.

Ens sembla que aquesta és una visió errada perquè si bé es pot i s'ha de pressionar a les institucions, les seves decisions s'emmarquen en un context polític i econòmic més ampli que roman intacte.

La lluita per una Palestina democràtica està vinculada a la lluita per la transformació social a escala global.

Des de la més àmplia unitat d'acció amb totes aquelles persones i organitzacions que defensin una Palestina lliure des del riu fins a la mar, creiem que es fa necessari formular un programa polític que vinculi la lluita immediata contra el genocidi amb la lluita més àmplia contra l'ordre capitalista que el produeix.

Crònica completa

CALENDARIS PER A L'AUTOFINANÇAMENT

Calendari 2026

Il·lustracions exclusives
d'artistes revolucionàries

En català, castellà, galego i
basc

Amb dates històriques del
moviment obrer

Amb la teva compra ajudes a
enfortir una organització de i
per a la classe obrera i les
oprimides

MAYO · MAIG · MAIO · MAIATZA

LUNES

Dilluns | Luns
Astelehena

MARTES

Dimarts | Martes
Asteartea

MIÉRCOLES

Dimercres | Miércoles
Asteazkena

JUEVES

Dijous | Xoves
Osteguna

VIERNES

Divendres | Venres
Ostirala

SÁBADO

Dissabte | Sábado
Larunbata

DOMINGO

Diumenge | Domingo
Igandea

Il·lustración: La clase obrera es una y sin fronteras.

1

2

3

El día internacional de la clase obrera

4

5

6

7

8

9

10

Un día con el día de
Benito Juárez

11

12

18

19

25

26

CALENDARIO · CALENDARI · CALENDARIO · EGUTEGIA

20
26

Orgullosament autofinançades.